

Arrest

nr. 276 963 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Abadan, Iran. Tot de leeftijd van 11 jaar woonde u in Mahshar. Nadien woonde u tot uw vertrek in Teheran. U werd geboren als moslima. Op jonge leeftijd praktiseerde u de islam omdat u dit verplicht werd door uw ouders. U had echter vragen over de rol van vrouwen in de islam en over de verplichtingen in deze religie. Toen u hier vragen over stelde aan uw godsdienstleraar moest uw moeder haar komen verantwoorden op school. Een

klasgenote van u uit het middelbaar onderwijs had zelfmoord gepleegd nadat ze verplicht met iemand diende te huwen. Verder waren vier nonkels van u in het verleden aangesloten bij de moedjahedien. Ze waren actief opposant tegen het Iraanse regime. Drie van hen werden geëxecuteerd in 1360 (1980/1981), 1361 (1981/1982) en 1364 (1985/1986). De vierde oom vluchtte naar Zweden. In 1397 (2000/2001) was u tijdens de ramadan een koek en een fruitsap aan het eten en drinken. U werd hiervoor door de basij (mobilisatie der verdrukten) gearresteerd en kreeg vervolgens als straf 35 of 55 zweepslagen toegediend. Door deze gebeurtenissen voelde u zich psychisch niet goed en besloot u uiteindelijk de islam niet meer te praktiseren en deze religie af te zweren. U had tijdens uw studieperiode al interesse in het christendom omdat u geïntrigeerd was door twee christelijke meisjes op uw school. U had tevens een nonkel die in de Verenigde Staten woonde en die christen was. Hij kwam soms op bezoek in Iran en u was onder de indruk van zijn karakter. Van 1382 (2003/2004) tot 1388 (2009/2010) werkte u als tolk voor een Koreaanse firma. De Koreanen die hier werkzaam waren, gaven u in 1383 (2004/2005) een bijbel. Ze praatten tevens met u over het christendom. U las sinds 1383 (2004/2005) af en toe in de bijbel. U deed dit tot 1388 (2009/2010), toen u stopte met te werken voor de Koreaanse firma. Sinds 1392 (2013/2014) zocht u online zaken op over het christendom. U deed dit sindsdien omdat u had gebeden tot Jezus om uw dochter te genezen van een vorm van autisme. Na een jaar was ze merkkelijk beter. Dit was voor u een bevestiging dat u er juist aan had gedaan om u te richten tot het christendom. U maakte u zelf de belofte dat u sindsdien altijd trouw zou zijn aan het christelijk geloof. Tevens geloofde u sinds toen dat Jezus Christus de zoon van god is. In 1393 à 1394 (2014/2016) herbegon u sporadisch te lezen in de bijbel. In 1393 (2014/2015) leerde u A. (...) kennen. Zij had een dochter die naar dezelfde school ging als uw dochter. Jullie werden hechte vriendinnen. A. (...) had zich tot het christendom bekeerd in ordibehesht 1397 (april/mei 2018). Begin mehr 1397 (september 2018) kwam u op de hoogte van haar bekering en van het feit dat ze een huiskerk bezocht. U had sindsdien dagelijks gesprekken met haar over het christendom. Ze trachtte u te overtuigen om u eveneens te bekeren en mee te gaan naar de huiskerk. Ze gaf u tevens een film over Jezus Christus. Op 24 mehr 1397 (16 oktober 2018) besloot u met haar mee te gaan naar de huiskerk. U bezocht deze huiskerk sinds dan wekelijks. Op 4 dey 1397 (25 december 2018) bekeerde u zich tot het christendom. U verliet Iran op 3 farvardin 1398 (23 maart 2019) samen met uw dochter E. S. (...) (O.V. (...)). U kon via uw schoonbroer G. K. Z. N. (...) (O.V. (...)) – die de Belgische nationaliteit heeft – een visum verkrijgen. U kwam diezelfde dag aan in België. Het was evenwel niet uw bedoeling om in België te blijven. U kwam louter op bezoek bij uw zus en uw schoonbroer. Op 13 farvardin 1398 (2 april 2019) vernam u van uw moeder dat er een huiszoeking was geweest bij u thuis. Daarbij werden er een schrift met christelijke gebeden in en uw laptop in beslag genomen. Van uw schoonvader vernam u op 15 farvardin 1398 (4 april 2019) dat uw echtgenoot was gearresteerd. Tevens waren de leden van de huiskerk gearresteerd. De huiskerk was ontdekt en uw echtgenoot werd in uw plaats gearresteerd omdat ze wisten van uw bekering. Ze wouden uw echtgenoot laten bekennen dat hij zich ook bekeerd had maar hij ontkende dit. Hij ontkende tevens iets te weten van uw bekering. Na twintig dagen in hechtenis gezeten te hebben, kon uw echtgenoot vrijkomen. Hij diende een verklaring op eer te ondertekenen dat hij niets met de feiten te maken had. Na zijn vrijlating werd hij nog regelmatig gebeld of opgeroepen door de autoriteiten om zich aan te melden. Dan wordt er steeds gepolst naar jullie intenties en uw verblijfplaats. U diende op 12 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer gearresteerd te worden. U vreest bovendien dat uw dochter in Iran onder druk zal gezet worden en lastig gevallen zal worden.

U bezoekt in België sinds 12 mei 2019 de protestantse kerk van La Louvière. U ging vlak na uw aankomst in België ook enkele keren naar katholieke kerken. U bent op 24 november 2019 gedoopt in de Evangelische kerk van La Louvière. Uw dochter gaat met u mee naar de kerk in La Louvière. Ze volgt tevens reeds twee jaar de online Bijbelstudie en volgt ook protestants onderwijs. U bent sinds 2019 actief op facebook onder de naam S. S. (...). U plaatst hier één keer om de paar maanden een christelijke post op.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort en dat van uw dochter.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), een kopie van uw carte melli (identiteitskaart), een kopie van de shenasnameh van uw dochter, een attest van de gezinssamenstelling van u, uw dochter, uw zus en uw schoonbroer en hun zoon, een kopie van uw huwelijksakte, een attest waaruit blijkt dat u op 24 november 2019 gedoopt werd in de Evangelische kerk van La Louvière, enkele foto's en een video van uw doopsel, enkele attesten van de evangelische kerk van La Louvière waaruit uw christelijke activiteiten in België en die van uw dochter blijken, een kopie van de identiteitskaart van de priester die bovengenoemde attesten heeft opgesteld, een attest van de school van uw dochter waaruit blijkt dat ze protestantse lessen volgt, foto's over uw christelijke activiteiten in België, enkele foto's van uw facebookprofiel en de vliegtuigtickets waar u mee naar België kwam in maart 2019 en de geplande retourtickets naar Iran in april 2019.

Na de persoonlijke onderhouds maakte u enkele inhoudelijke correcties/verduidelijkingen over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Waar u stelt dat u psychische klachten hebt, dient vastgesteld te worden dat u enkel gewag maakt van het feit dat u veel huilt (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 31.05.2021 (CGVS 1), p. 22). Overige psychische klachten hebt u niet. Bovendien bent u niet in behandeling voor deze klachten en overhandigt u tevens geen attest waaruit uw mogelijke psychische klachten blijken of hoe deze een invloed zouden hebben op onderhavige procedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet er gewezen worden op het feit dat u aangeeft problemen te kennen met de islam omwille van de rol van de vrouw in deze religie (CGVS 1, p. 12 en 13). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat er ook in de bijbel sprake is van vrouwonvriendelijke passages (meer bepaald in de brieven van Paulus aan de Korintiërs, een deel van het Nieuwe Testament), weet u niet wat te zeggen (CGVS 2, p. 19). Nochtans geeft u aan deze brieven van Paulus te hebben gelezen. Dat u enerzijds de sterk ondergeschikte positie van de vrouw binnen de islam in vraag stelt en hekelt (CGVS 1, p. 12), maar anderzijds niet de minste kritische reflectie maakt bij het lezen van vrouwonvriendelijke passages in de bijbel, is moeilijk met elkaar te rijmen. Er kan minstens verwacht worden dat u wel meer stilgestaan zou hebben bij dergelijke passages aangezien u dit dermate stoorde in de islam (CGVS 2, p. 19). Dat u post-factum na uw persoonlijk onderhoud laat weten dat u de voorgelegde tekst niet zo goed kent en dat de teksten in functie van de context moeten geïnterpreteerd worden, is onvoldoende om bovenstaande conclusie te wijzigen.

Verder dient aangestipt te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw kennismaking en toenadering tot het christendom. Zo geeft u aan reeds interesse te hebben in het christendom sinds u in het middelbaar onderwijs zat. U voegt eraan toe dat u toen al geneigd was om christen te worden (CGVS 1, p. 15 en 16). Later leerde u het christendom beter kennen via uw Koreaanse collega's. Zij bezorgden u ook een bijbel die u gedurende ongeveer 5 jaar af en toe las (CGVS 1, p. 14-17). Nadat u met uw Koreaanse collega's over het christendom sprak, raakte u in 1384 (2005/2006) innerlijk overtuigd van het feit dat Jezus Christus de zoon van god is. U voegde eraan toe dat u geloofde in het christendom maar nog geen christen was (CGVS 1, p. 16-17). Sinds 1392 (2013/2014) zocht u online zaken op over het christendom (Notities persoonlijk onderhoud

d.d. 05.07.2021 (CGVS 2), p. 4-5). Dat jaar genas uw dochter van autisme en dit was voor u de bevestiging dat u er juist aan had gedaan om u te richten tot het christendom. U maakte uzelf de belofte dat u sindsdien altijd trouw zou zijn aan het christelijk geloof. Tegenover de christelijke god stelde u dat – indien uw dochter zou genezen (wat ook effectief gebeurde) – u nooit nog aan hem zou twijfelen (CGVS 2, p. 5-6). In 1393 à 1394 (2014/2016) herbegon u sporadisch te lezen in de bijbel (CGVS 1, p. 20). Gelet op bovenstaande doet het dan ook verbazen dat u zich pas op 4 dey 1397 (25 december 2018) bekeerd hebt tot het christendom (CGVS 1, p. 19). Dat u dit niet vroeger deed omdat u niemand had om u te begeleiden of niemand had u om u in contact te brengen met een huiskerk, komt weinig overtuigend over (CGVS 1, p. 16, 17 en 19). Gelet op uw eerdere ervaringen en uitspraken is het immers onlogisch dat u niet voor uzelf de keuze maakte, zonder dat daarvoor andere personen nodig zijn, om als christen door het leven te gaan. U ondernam voorts ook geen pogingen om te zoeken naar plekken of personen om het christendom beter te leren kennen (CGVS 1, p. 17-18). Dat u dit niet deed omdat u dit niet zou mogen doen van uw ouders en dat u angst had om dat risico te nemen, komt – gelet op het feit dat u voorheen een bijbel in uw bezit had en deze las (iets dat in Iran verregaande gevolgen kan hebben) en online zaken opzocht over het christendom (wat eveneens een risico inhield) – weinig overtuigend over (CGVS 1, p. 16-18 en CGVS 2, p. 4-5). Voorts legt u een tegenstrijdige verklaring af over het tijdstip sinds wanneer u geloofde dat Jezus Christus de zoon van god is. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelt u dat dit in 1384 (2005/2006) was (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede onderhoud daarentegen geeft u aan dat dit bij het gebed en de genezing van uw dochter was, i.e. in 1392 (2013/2014) (CGVS 2, p. 5 en 9). Een dermate groot verschil over de kern van uw geloofsbeleving doet sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Voorts is het opmerkelijk dat u aangeeft geen antwoorden te hebben gezocht op uw vragen over de islam (CGVS 1, p. 12) om vervolgens aan te geven dat u in de koran antwoorden zocht op uw vragen (CGVS 1, p. 13).

Verder is het tevens merkwaardig dat u – die jarenlang interesse had in het christendom en die geloofde dat Jezus Christus de zoon van god is - stopt met de bijbel te lezen (CGVS 1, p. 17 en 20). Uw repliek daarbij dat u een gezin had gestart en niemand had om u verder informatie te geven over het christendom (CGVS 1, p. 17) verklaart geenszins waarom u niet op eigen houtje zelf zou verder lezen om alzo het christendom beter te leren kennen. Dit is des te opmerkelijker aangezien u sinds 1392 (2013/2014) online zaken over het christendom begon op te zoeken (CGVS 2, p. 4-5). U herbegon immers pas met het lezen van de bijbel in 1393 à 1394 (2014/2016) (CGVS 1, p. 20). Dat u enerzijds christelijke zaken opzoekt uit interesse maar nog een jaar de bijbel links laat liggen, komt weinig overtuigend over.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering blijkt eveneens uit uw effectieve bekeringsdatum. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u tot tweemaal toe dat u zich bekeerde op 24.07.1397 (16 oktober 2018) (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5 en Verklaring DVZ, vraag 9). Voor het CGVS geeft u echter aan dat u zich bekeerde op 04.10.1397 (25 december 2018) (CGVS 1, p. 19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u op 24.07.1397 voor het eerst naar de huiskerk ging en dat u zich sinds dan als christen beschouwde maar nog niet effectief bekeerd was (CGVS 1, p. 19). Dit verklaart geenszins het vastgestelde verschil. Het louter wijzigen van uw verklaringen volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. U ondertekende op de DVZ immers uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS 1, p. 3). Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals u aangeeft kort de hoofdlijnen dient weer te geven, ontkent het CGVS niet. Dit weerhoudt u er echter niet van om coherente verklaringen af te leggen. Bovendien is het zeer vreemd dat u zich enerzijds sinds 24.07.1397 (de dag dat u voor het eerst naar de huiskerk ging) als christen beschouwde en dat u tegenover iedereen verkondigde dat u een christen was maar dat u anderzijds u pas enkele maanden later bekeerd zou hebben. Dat u zich pas bekeerd voelde nadat de priester het gebed over u uitvoerde, doet aan bovenstaande vaststelling geen afbreuk (CGVS 1, p. 19). De vraag blijft zich dan immers stellen waarom u zou uitroepen dat u christen bent als u zich nog niet bekeerde voordat een priester het gebed over u had uitgevoerd.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan uw bekering en de problemen in Iran die na uw vertrek als gevolg van uw bekering ontstonden.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en heeft uw voorgehouden verdere bekering in Europa tot het christendom aldus duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus en een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Hierbij is het daarenboven zeer opmerkelijk dat u bij aankomst in België enkele katholieke kerken hebt bezocht vooraleer u te wenden tot protestantse kerken. Uw verklaring dat dit evengoed het huis van god is, is op zijn minst opvallend te noemen aangezien het om twee verschillende religies gaat met elk hun eigen specificaties (CGVS 2, p. 16-17). Dat u na uw persoonlijk onderhoud verduidelijkte dat u er slechts een kaars aanstak, doet hieraan geen afbreuk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielsezoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielsezoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u maakt dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op uw facebookprofiel zeer sporadisch enkele christelijke boodschappen post: U plaatst maar één keer om de paar maanden een christelijke post (CGVS 1, p. 4). Wat betreft dit facebookprofiel kan verder worden opgemerkt dat dit profiel niet op uw eigen naam is. Volgens het schrijven van uw advocaat d.d.

31.05.2021 is dit profiel bovendien niet publiek zichtbaar. Bijgevolg is de zichtbaarheid van dit profiel nihil. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan bovendien verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat de facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn of dat ze al stappen hebben gezet tegen uw religieuze activiteiten in België.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Het feit dat u een doopattest en beeldmateriaal van uw doopsel heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins

deed. U kan eenvoudigweg gedoopt zijn vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om dit te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De na uw persoonlijke onderhouden overgemaakte correcties/verduidelijkingen zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusies niet. Uw identiteit en herkomst staan op zich niet ter discussie, net zomin als die van uw dochter. Ook uw huwelijk staat evenmin ter discussie. Het attest van de gezinssamenstelling zegt louter iets over uw verblijfsituatie in België. Uit de attesten over uw christelijke activiteiten in België (en de identiteitskaart van de priester die deze opstelde) komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming. Het doopcertificaat en de overige bewijzen van uw doopsel werd hierboven reeds besproken. Ook uw facebookprofiel werd reeds besproken. De vliegtuigtickets staven louter het feit dat u in maart 2019 naar België kwam en dat er een geplande vlucht voor april 2019 gereserveerd was.

Wat betreft het feit dat uw dochter E. S. (...) (O.V. (...)) de vluchtelingenstatus toegekend krijgt, moet opgemerkt worden dat een analyse van de vrees in geval van terugkeer naar het land van herkomst steeds op individuele basis gebeurt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 4 en “23 en vlg.” van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*het principe van eenheid van gezin*”, van “*de rechten van verdediging*” en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier “*de rechten van verdediging*” en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing “*de rechten van verdediging*” en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU en naar de artikelen 15, 16 en 17 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich

voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49). Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 15, 16 en 17 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15). De schending van voormelde artikelen van de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale

bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij bij een terugkeer naar Iran vreest gearresteerd te worden omwille van haar bekering tot het christendom. Tevens vreest zij dat haar dochter in Iran onder druk zal gezet worden en lastig gevallen zal worden (notities CGVS d.d. 31/05/2021, p. 21).

2.2.6. Wat betreft de door verzoekende partij beweerde bekering tot het christendom in Iran, is de Raad vooreerst van oordeel dat verwerende partij dient te worden bijgetreden waar deze concludeert dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht.

Vooreerst is het allerminst ernstig dat verzoekende partij enerzijds de sterk onderschikte positie van de vrouw binnen de islam in vraag stelt en hekelt, en dit aangeeft als reden waarom zij zich afkeerde van de islam (notities CGVS d.d. 31/05/2021, p. 12-13), doch anderzijds niet de minste kritische reflectie maakt bij het lezen van vrouwonvriendelijke passages in de Bijbel. Door verwerende partij wordt dienaangaande als volgt overwogen in de bestreden beslissing: *“Vooreerst moet er gewezen worden op het feit dat u aangeeft problemen te kennen met de islam omwille van de rol van de vrouw in deze religie (CGVS 1, p. 12 en 13). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat er ook in de bijbel sprake is van vrouwonvriendelijke passages (meer bepaald in de brieven van Paulus aan de Korintiërs, een deel van het Nieuwe Testament), weet u niet wat te zeggen (CGVS 2, p. 19). Nochtans geeft u aan deze brieven van Paulus te hebben gelezen. Dat u enerzijds de sterk ondergeschikte positie van de vrouw binnen de islam in vraag stelt en hekelt (CGVS 1, p. 12), maar anderzijds niet de minste kritische reflectie maakt bij het lezen van vrouwonvriendelijke passages in de bijbel, is moeilijk met elkaar te rijmen. Er kan minstens verwacht worden dat u wel meer stilgestaan zou hebben bij dergelijke passages aangezien u dit dermate stoorde in de islam (CGVS 2, p. 19). Dat u post-factum na uw persoonlijk onderhoud laat weten dat u de voorgelegde tekst niet zo goed kent en dat de teksten in functie van de context moeten geïnterpreteerd worden, is onvoldoende om bovenstaande conclusie te wijzigen.”*

Verzoekende partij voert in dit verband aan dat zij *“de gehele Bijbel (uiteraard) niet uit haar hoofd (kent)”* en dat *“verwerende partij haar argument op een kleine passage uit de Bijbel (baseert), die overigens in zijn tijd en context geïnterpreteerd moet worden”*. Tevens merkt zij op dat zij zich niet slechts op de Koran baseert, maar ook op haar ervaringen als vrouw in een land waar de islam de staatsgodsdienst is, wanneer zij meent dat de islam een vrouwonvriendelijke religie is. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij in dit verband het rapport *“Report on International Religious Freedom: Iran”* van USDOS d.d. 12 mei 2021 (bijlage 2 van het verzoekschrift).

De Raad wijst evenwel op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij aangaf dat zij deze brieven van Paulus had gelezen. Door verwerende partij wordt dan ook terecht gesteld dat het niet met elkaar te rijmen valt dat verzoekende partij enerzijds de sterk ondergeschikte positie van de vrouw binnen de islam in vraag stelt en hekelt, maar anderzijds niet de minste kritische reflectie maakt bij het lezen van vrouwonvriendelijke passages in de Bijbel. Dat zij haar mening dat de islam een vrouwonvriendelijke religie is niet alleen baseert op de Koran, maar ook op haar eigen ervaringen in Iran, doet hieraan geen enkele afbreuk. Immers blijft onverminderd overeind dat het weinig ernstig is dat zij die de ondergeschikte positie van de vrouw binnen de islam dermate hekelde er zelfs niet even bij stil zou hebben gestaan wanneer zij ook in de Bijbel een vrouwonvriendelijke passage tegenkomt. Met een loutere verwijzing naar algemene informatie over de islam in Iran, werpt verzoekende partij evenmin een ander licht op deze vaststelling.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij zich in Iran tot het christendom bekeerde, blijkt voorts tevens uit haar ongeloofwaardige verklaringen over haar kennismaking en toenadering tot het christendom. In de bestreden beslissing worden dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Verder dient aangestipt te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw kennismaking en toenadering tot het christendom. Zo geeft u aan reeds interesse te hebben in het christendom sinds u in het middelbaar onderwijs zat. U voegt eraan toe dat u toen al geneigd was om christen te worden (CGVS 1, p. 15 en 16). Later leerde u het christendom beter kennen via uw Koreaanse collega’s. Zij bezorgden u ook een bijbel die u gedurende ongeveer 5 jaar af en toe las (CGVS 1, p. 14-17). Nadat u met uw Koreaanse collega’s over het christendom sprak, raakte u in 1384 (2005/2006) innerlijk overtuigd van het feit dat Jezus Christus de zoon van god is. U voegde eraan toe dat u geloofde in het christendom maar nog geen christen was (CGVS 1, p. 16-17). Sinds 1392 (2013/2014)*

zocht u online zaken op over het christendom (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 05.07.2021 (CGVS 2), p. 4-5). Dat jaar genas uw dochter van autisme en dit was voor u de bevestiging dat u er juist aan had gedaan om u te richten tot het christendom. U maakte uzelf de belofte dat u sindsdien altijd trouw zou zijn aan het christelijk geloof. Tegenover de christelijke god stelde u dat – indien uw dochter zou genezen (wat ook effectief gebeurde) – u nooit nog aan hem zou twifelen (CGVS 2, p. 5-6). In 1393 à 1394 (2014/2016) herbegon u sporadisch te lezen in de bijbel (CGVS 1, p. 20). Gelet op bovenstaande doet het dan ook verbazen dat u zich pas op 4 dey 1397 (25 december 2018) bekeerd hebt tot het christendom (CGVS 1, p. 19). Dat u dit niet vroeger deed omdat u niemand had om u te begeleiden of niemand had u om u in contact te brengen met een huiskerk, komt weinig overtuigend over (CGVS 1, p. 16, 17 en 19). Gelet op uw eerdere ervaringen en uitspraken is het immers onlogisch dat u niet voor uzelf de keuze maakte, zonder dat daarvoor andere personen nodig zijn, om als christen door het leven te gaan. U ondernam voorts ook geen pogingen om te zoeken naar plekken of personen om het christendom beter te leren kennen (CGVS 1, p. 17-18). Dat u dit niet deed omdat u dit niet zou mogen doen van uw ouders en dat u angst had om dat risico te nemen, komt – gelet op het feit dat u voorheen een bijbel in uw bezit had en deze las (iets dat in Iran verregaande gevolgen kan hebben) en online zaken opzocht over het christendom (wat eveneens een risico inhield) – weinig overtuigend over (CGVS 1, p. 16-18 en CGVS 2, p. 4-5). Voorts legt u een tegenstrijdige verklaring af over het tijdstip sinds wanneer u geloofde dat Jezus Christus de zoon van god is. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelt u dat dit in 1384 (2005/2006) was (CGVS 1, p. 17). Tijdens uw tweede onderhoud daarentegen geeft u aan dat dit bij het gebed en de genezing van uw dochter was, i.e. in 1392 (2013/2014) (CGVS 2, p. 5 en 9). Een dermate groot verschil over de kern van uw geloofsbeleving doet sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Voorts is het opmerkelijk dat u aangeeft geen antwoorden te hebben gezocht op uw vragen over de islam (CGVS 1, p. 12) om vervolgens aan te geven dat u in de koran antwoorden zocht op uw vragen (CGVS 1, p. 13). Verder is het tevens merkwaardig dat u – die jarenlang interesse had in het christendom en die geloofde dat Jezus Christus de zoon van god is - stopt met de bijbel te lezen (CGVS 1, p. 17 en 20). Uw repliek daarbij dat u een gezin had gestart en niemand had om u verder informatie te geven over het christendom (CGVS 1, p. 17) verklaart geenszins waarom u niet op eigen houtje zelf zou verder lezen om alzo het christendom beter te leren kennen. Dit is des te opmerkelijker aangezien u sinds 1392 (2013/2014) online zaken over het christendom begon op te zoeken (CGVS 2, p. 4-5). U herbegon immers pas met het lezen van de bijbel in 1393 à 1394 (2014/2016) (CGVS 1, p. 20). Dat u enerzijds christelijke zaken opzoekt uit interesse maar nog een jaar de bijbel links laat liggen, komt weinig overtuigend over.”

Met de loutere uitleg dat zij toen zij voor het Koreaans bedrijf werkte op het internet opzoeken deed over het christendom, dat zij echter niemand kende die haar in haar zoektocht naar antwoorden op spirituele vragen kon helpen, dat het in de Iraanse samenleving allerm minst vanzelfsprekend is om hierover mensen aan te spreken of inlichtingen in te winnen en dat zij ook de Bijbel in deze periode geregeld las, doch dat dit zwaar en moeilijk te begrijpen is zonder geleerde of leraar en dat haar interesse in het christendom niet op ieder moment haar prioriteit was, doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en biedt zij in het bijzonder geen afdoende verklaring voor het feit dat zij die voorhoudt reeds gedurende jaren geïnteresseerd te zijn in het christendom, en in 1392 (2013/2014), het jaar waarin haar dochter genas van autisme, zichzelf de belofte maakte dat zij sindsdien altijd trouw zou zijn aan het christelijk geloof (notities CGVS d.d. 05/07/2021, p. 5-6), zich pas op 4 dey 1397 (25 december 2018), bekeerde tot het christendom. Immers wordt in de bestreden beslissing reeds op goede gronden geoordeeld dat, gelet op haar eerdere ervaringen en uitspraken, het onlogisch is dat zij niet voor zichzelf de keuze maakte, zonder dat daarvoor andere personen nodig zijn, om als christen door het leven te gaan.

Ten slotte wordt de door haar beweerde bekering tot het christendom in Iran nog verder ondergraven door de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datum waarop zij tot het christendom bekeerde. Verwerende partij stelt in dit verband het volgende vast in de bestreden beslissing: “Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering blijkt eveneens uit uw effectieve bekeringsdatum. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u tot tweemaal toe dat u zich bekeerde op 24.07.1397 (16 oktober 2018) (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5 en Verklaring DVZ, vraag 9). Voor het CGVS geeft u echter aan dat u zich bekeerde op 04.10.1397 (25 december 2018) (CGVS 1, p. 19). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u op 24.07.1397 voor het eerst naar de huiskerk ging en dat u zich sinds dan als christen beschouwde maar nog niet effectief bekeerd was (CGVS 1, p. 19). Dit verklaart geenszins het vastgestelde verschil. Het louter wijzigen van uw verklaringen volstaat niet om het vastgestelde verschil te verklaren. U ondertekende op de DVZ immers uw verklaringen ter goedkeuring nadat deze u waren voorgelezen. Verder maakte u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van problemen of fouten in de verklaringen opgenomen bij de DVZ (CGVS 1, p. 3). Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals u aangeeft kort de hoofdlijnen

dient weer te geven, ontkent het CGVS niet. Dit weerhoudt u er echter niet van om coherente verklaringen af te leggen. Bovendien is het zeer vreemd dat u zich enerzijds sinds 24.07.1397 (de dag dat u voor het eerst naar de huiskerk ging) als christen beschouwde en dat u tegenover iedereen verkondigde dat u een christen was maar dat u anderzijds u pas enkele maanden later bekeerd zou hebben. Dat u zich pas bekeerd voelde nadat de priester het gebed over u uitvoerde, doet aan bovenstaande vaststelling geen afbreuk (CGVS 1, p. 19). De vraag blijft zich dan immers stellen waarom u zou uitroepen dat u christen bent als u zich nog niet bekeerde voordat een priester het gebed over u had uitgevoerd.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van één versie van haar verklaringen en de uitleg dat toen zij voor het eerst naar de huiskerk ging zij zich als christen beschouwde maar nog niet effectief bekeerd was, waarmee zij de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet opheft. Zij het overigens opgemerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij *“op de 4^e van de 10^e maand in 1997 (...) zich als christenen in haar hart (voelde), maar op de vraag of ze een religie aanhangig is, (...) op dat moment nog negatief geantwoord (zou) hebben”*, hetgeen uiterst opmerkelijk is, nu zij op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij die dag effectief bekeerde (notities CGVS d.d. 31/05/2021, p. 19). De vaststelling dat verzoekende partij inconsistent blijft over het moment waarop zij zich bekeerde tot het christendom, bevestigt dan ook het ongeloofwaardig karakter van de door haar voorgehouden bekering in Iran.

Waar verzoekende partij er nog op duidt dat zij *“bijzonder gestresseerd”* was tijdens haar beide persoonlijke onderhouden, meent de Raad dat dit argument evenmin een ander licht werpt op bovenstaande vaststellingen. Immers dient te worden opgemerkt dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten (en/of er niet naar terug te keren) dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. De argumentatie van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens haar persoonlijke onderhouden doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Zij het volledigheidshalve nog opgemerkt dat verzoekende partij tot op heden geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij omwille van stress en/of psychische problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer biedt allerminst soelaas.

2.2.7. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het christendom in Iran. Bijgevolg kan logischerwijze evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar beweerde huiskerkbezoek en aan de problemen in Iran die na haar vertrek als gevolg van haar bekering ontstonden. De Raad ziet dan ook niet in waarom haar verklaringen over haar huiskerkbezoek en haar problemen met de Iraanse autoriteiten, en die van haar echtgenoot – dit zijn gebeurtenissen die allen voortvloeien uit haar ongeloofwaardig bevonden bekering en derhalve eveneens ongeloofwaardig zijn – nog verder hadden moeten worden geanalyseerd, zoals verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift.

2.2.8. De Raad wijst er vervolgens op dat de vaststelling dat aan de bekering van verzoekende partij in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) geloofsactiviteiten in België. Aangezien haar bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat zij hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Overigens wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op volgend opmerkelijk gegeven: *“Hierbij is het daarenboven zeer opmerkelijk dat u bij aankomst in België enkele katholieke kerken hebt bezocht vooraleer u te wenden tot protestantse kerken. Uw verklaring dat dit evengoed het huis van god is, is op zijn minst opvallend te noemen aangezien het om twee verschillende religies gaat met elk hun eigen specificaties (CGVS 2, p. 16-17). Dat u na uw persoonlijk onderhoud verduidelijkte dat u er slechts een kaars aanstak, doet hieraan geen afbreuk.”*

Waar verzoekende partij stelt dat zij deze katholieke kerken bezocht uit interesse en vanuit toeristisch oogpunt, bemerkt de Raad dat het opmerkelijk blijft dat verzoekende partij, bij haar aankomst in België, waar zij vrij haar godsdienst kan beleven, eerst deze katholieke kerken bezocht vooraleer zich te wenden tot protestantse kerken.

Wat betreft haar religieuze activiteiten in België, wijst verwerende partij bovendien nog met recht op het volgende in de bestreden beslissing: *“Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u maakt dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”*

Inzake de christelijke boodschappen die zij, zeer sporadisch, op haar facebookprofiel plaatst (notities CGVS 1, p. 4), duidt de Raad nog op volgende terechte opmerkingen die in dit verband gedaan worden door verwerende partij: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u op uw facebookprofiel zeer sporadisch enkele christelijke boodschappen post: U plaatst maar één keer om de paar maanden een christelijke post (CGVS 1, p. 4). Wat betreft dit facebookprofiel kan verder worden opgemerkt dat dit profiel niet op uw eigen naam is. Volgens het schrijven van uw advocaat d.d. 31.05.2021 is dit profiel bovendien niet publiek zichtbaar. Bijgevolg is de zichtbaarheid van dit profiel nihil. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan bovendien verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat de facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn of dat ze al stappen hebben gezet tegen uw religieuze activiteiten in België.”*

Ten slotte merkt de Raad nog op, in navolging van de commissaris-generaal, dat het feit dat verzoekende partij een doopattest en beeldmateriaal van haar doopsel heeft neergelegd, niet betekent dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers toont dit niet aan dat men ook op oprechte gronden tot dit geloof is bekeerd. De Raad onderstreept dat verzoekende partij haar bekering ook aannemelijk dient te maken met overtuigende verklaringen, alwaar zij echter, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke blijft.

Verzoekende partij komt in haar verzoekschrift niet verder dan het louter opnieuw benadrukken van haar geloofsactiviteiten in België, en het verwijzen naar de stukken die zij in dit verband aanbracht, waarmee zij echter geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. De Raad onderstreept en herhaalt dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging, het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

Waar zij nog duidt op haar uitgebreide kennis over het christendom, wijst de Raad er nog op dat dit geenszins aantoonbaar is van een oprechte bekering tot dit geloof, daar het loutere feit dat verzoekende partij deze kennis bezit niet aantoonbaar is wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel verzoekende partij deze kennis heeft verworven.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten omtrent de situatie van christenen in Iran, wijst de Raad er vooreerst op dat deze verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om de door haar voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten en/of haar bekering tot het christendom aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke. De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering in Iran en de problemen die zij hierdoor zou kennen met de Iraanse autoriteiten. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij

een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog wijst op de erkenning als vluchteling van haar dochter en stelt dat haar dochter alleen maar op basis van haar religieuze overtuiging erkend kan zijn, nu zij geen andere motieven aanbracht, doch dat niet onderzocht werd in welke mate het feit dat zij de moeder is van een meisje dat bekeerd is en religieus actief is in een kerkgemeenschap in België kan leiden tot negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten, duidt de Raad er evenwel op dat er geen concrete aanwijzingen voorhanden zijn waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de religieuze activiteiten van haar dochter en/of haar erkenning als vluchteling. Verzoekende partij toont dan ook niet *in concreto* aan dat zijzelf een gegronde vrees dient te koesteren dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de religieuze activiteiten van haar dochter in België en/of haar erkenning als vluchteling.

Waar verzoekende partij meent dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend in toepassing van het principe van eenheid van gezin, waarbij zij verwijst naar artikel 23 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Wat betreft nog de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 23 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, wijst de Raad erop dat dit artikel weliswaar stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, doch bepaalt deze richtlijn geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad wijst erop dat verzoekende partij aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning als vluchteling van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De

Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal d.d. 31 mei 2021 en 5 juli 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT